

El ritu de la comunió comença tan prest com acaba la doxologia final de la pregària eucarística: «per ell, amb ell i en ell, vós, Déu Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant rebeu tot honor i tota glòria pels segles dels segles». El nostre «Amén» va seguir immediatament de la invitació del sacerdot celebrant a resar el parenostre, amb el qual s'inicia la part de la Santa Missa que culminarà amb la distribució del Cos de Crist entre els fidels. Com és sabut, després del parenostre, el capellà recita un embolisme que desenvolupa la seva darrera petició («ans deslliureu-nos de qualsevol mal»): demana «que hi hagi pau als nostres dies» i que siguem guardats de pecats i de perturbació «mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador». A continuació, l'assemblea respon amb aquesta breu aclamació: «perquè són vostres, per sempre, el regne, el poder i la glòria».

En la litúrgia del dia d'avui, Diumenge del Ram, hem viscut el gest que millor expressa que Nostre Senyor Jesucrist ostenta el regne, el poder i la glòria: la commemoració de l'entrada del Messies a Jerusalem. Els rams i les palmes simbolitzen el reconeixement de la dignitat reial de Jesús de Nazaret, que és rebut pel poble enmig d'exclamacions: «Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!» (Mt 21,9). De fet, en recordar com cridaven els infants dels hebreus, els altres tres evangelistes són encara més explícits: «beneït el Regne que arriba, el del nostre pare David!» (Mc 11,10); «beneït el rei!» (Lc 19,38); «beneït el rei d'Israel!» (Jn 12,13).

En aquells moments, el poble jueu creia veritablement que Jesús de Nazaret era el successor de David que havien estat esperant durant generacions. I és normal que fos així. Recordem l'evangeli de la setmana passada, Diumenge V de Quaresma: Jesús ressuscita Llätzer «després de quatre dies» d'ençà la seva mort (Jn 11,39). Com bé acrediten les aclamacions que hem reviscut en la litúrgia d'avui, aquest esdeveniment extraordinari motivà que molts jueus creguessin en Jesucrist (Jn 11,45), la qual cosa conduí el Sanedrí a decidir la seva mort: «si el deixem continuar, tothom creurà en ell, vindran els romans i destruiran el nostre lloc sant i el nostre poble» (Jn 11,48).

La lectura de la Passió d'avui també ens revela que Jesús no negà a l'hora de la prova la seva condició reial. Ben al contrari, confessà davant Ponç Pilat que és «el rei dels jueus» (Mt 27,11). Ara bé, aquesta mateixa lectura evidencia com en qüestió de dies l'actitud de la multitud cap al Fill de Déu va passar de l'alabança a la crueltat: «Tot el poble respongué: "que la seva sang caigui sobre nosaltres i els nostres fills!"» (Mt 27,25).

Durant la crucifixió, les autoritats jueves manifesten amb sarcasme una perplexitat humanament comprensible: «és rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell!» (Mt 27,42). ¿Com és possible que un rei mori penjat a la creu sense oposar-s'hi? La resposta d'aquesta pregunta podem escoltar-la en la lectura de la Passió segons sant Joan que es proclamarà a l'ofici de Divendres Sant: «la meva reialesa no és d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. Però la meva reialesa no és d'aquí» (Jn 18,36). Jesús de Natzaret mor crucificat perquè la seva reialesa no consisteix en tenir uns tropes ben armades, com passa amb els reis de la terra, sinó en la capacitat divina de vèncer la mort. Aquest és l'autèntic poder que aclamem després del parenostre, el qual —per a manifestar-se plenament— exigia que el Fill de Déu sofrís el tràngol del Calvari: només així podem nosaltres confessar veritablement que creiem en la vida després de la mort.

La pujada cap al Gòlgota és el camí més ràpid cap a la glòria, que sant Pau descriu així: «llavors arribarà la fi, quan ell destituirà tota mena de potència, d'autoritat i de poder i posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè Crist ha de regnar fins que Déu haurà posat tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la mort, perquè, segons l'Esclatada, Déu ho ha posat tot sota els seus peus» (1Co 15,24-27).

Aprofitem la Setmana Santa que avui comença per a meditar sobre l'autèntica dimensió del regne, el poder i la glòria de Nostre Senyor Jesucrist.

